

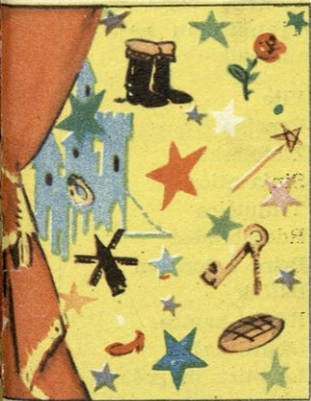
Rdečebradec

138281/6.

*Ta knjižica
spada:*

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk.

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

CHARLES PERRAULT

RDEČEBRADEC

Izdanje

»Narodne prosvjete« Sarajevo

Za mladino priredil
VLADO RAPĚ

Adel O 1269/1955
030056995

Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

RDEČEBRADEC

Gotovo še niste slišali pravljice o bogatem možu, ki je imel lepe hiše v mestu in na deželi, mnogo zlate in srebrne posode, krasno pohištvo in več zlatih kočij. Nosil je dolgo, rdečo brado, ki ga je zelo kazila. Zaradi nje je bil videti strašen in grd. Vse žene in dekleta so bežala pred njim.

V njegovi soseščini je stanovala zelo ugledna že-

na, ki je imela dve izredno lepi hčerki. Poprosil jo je, naj mu da eno izmed njiju za ženo. Sama naj odloči, katero, kajti obe sta mu všeč. Deklici pa se nista mogli odločiti, da bi poročili grdega Rdečebradca. Posebno ju je motilo še to, da je bil bogataš že večkrat poročen in da ni nihče vedel, kaj se je zgodilo z njegovimi številnimi ženami.

Rdečebradec je po vsej sili hotel osvojiti eno izmed teh dveh deklet. Zato ju je nekega dne povabil z njuno materjo in prijateljicami ter nekaterimi mladi-

mi fanti v enega izmed svojih podeželskih dvorcev. Ostali so pri njem osem dni. Hodili so na izprehode, lovili divjачino in ribe, plesali so in se gostili. Mlajši hčerki po nekaj dneh Rdečebradec ni bil več odvraten. Tudi njegova brada ji ni bila več tako zelo rdeča in grda. Njegovo vedenje se ji je zdelo lepo in uglajeno, zato ga je pričela spoštovati. Ko so se vrnili v mesto, so slavili svatbo. Deklica se je poročila z Rdečebradcem.

Proti koncu prvega meseca zakona se je Rdečebradec odpravil za šest tednov na potovanje po deželi, kjer je imel važne poslovne zadeve. Svoji lepi mladi ženi je pred slovesom rekel:

»Veseli se med mojo odsotnostjo. Povabiš lahko svoje prijateljice, tudi greš lahko z njimi v moje letoviške dvorce. Vsekakor pa jih vedno in povsod lepo pogosti. Tu imaš ključe: ta dva odpirata veliki sobi, kjer imava dragoceno pohištvo, ta ključ je od sobe,

kjer hraniva zlato in srebrno posodo, ta je od moje blagajne, ta pa zapira kovček z dragim kamenjem.«

Nazadnje ji je dal še ključek, za katerega ji je povedal, da odpira sobico v pritličju, in še rekel:

»Povsod lahko greš, vse pregledaš, le v to sobico ne smeš vstopiti. Če ne boš ubogala in boš odprla vrata te sobe, potem vedi, da si izgubljena. Nihče te ne bo mogel več rešiti.«

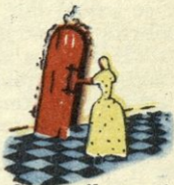
Žena mu je obljubila, da bo poslušna in da se bo držala tega, kar ji je naročil. Posloвила sta se, Rde-

čebradec jo je še poljubil, nato pa je vstopil v zlato kočijo in se odpeljal.

Dokler je bil Rdečebradec doma, ni bilo nikogar na obisk v njegovo hišo. Ko pa so sosedge zvedeli, da je za dalj časa odpotoval, so to izkoristili in prišli k njegovi ženi. Vse, razen prepovedane sobice jim je razkazala. Niso se mogli načuditi velikanskemu bogastvu.

Radovedni sosedge so odšli in žena je ostala sama. Strašno je bila radovedna, kaj je v tisti sobici. Dolgo se je borila sama s seboj,

slednjič pa je le stekla po stopnicah in se ustavila pred skrivnostnimi vrati. Še je

omahovala. Spomnila se je besed svojega moža, da je izgubljena, če ga ne bo ubogala. Toda radovednost in skušnjava sta bili premočni. S tresočo roko je odklenila vrata.

Okna v sobi so bila zaprta, zato je vladal v njej mrak. V začetku ni videla ničesar. Ko pa se je po nekaj trenutkih razgledala,

ji je zastal dih: tla so bila pokrita s strjeno krvjo, vzdolž zidu pa so ležala obglavljena trupla vseh Rdečebrodčevih žen. Noge so ji klecale in toliko, da se ni onesvestila. V zmedenosti ji je padel iz roke ključ na tla. Ko se je malce opomogla, ga je pobrala, zbežala iz strašne sobe in zaklenila vrata. Le z veliko muko je prišla do svoje spalnice. V rokah je še vedno držala nesrečni ključ. Hotela ga je dati na nočno omarico, pa je opazila, da je krvav. Obrisala ga je večkrat, vendar krvi ni mo-

gla očistiti. Odrgnila ga je nato še s peskom, toda ko je izginil en krvavi madež, se je pojavil takoj drugi. Ključ je bil začaran.

Obupana nesrečnica ni vedela, kaj bi napravila. Takrat pa se je pred hišo ustavila kočija. Rdečebralec se je nenadoma vrnil. Njegova žena je zbrala vse svoje moči in mu stekla naproti. Sprejela ga je z veselim obrazom in mu zatrjevala, kako je srečna, da se je že vrnil. Povedal ji je, da je že med potjo zvedel, kako so njegove poslovne zadeve, zaradi kate-

rih je odpotoval, lepo uredili brez njega. Zato se je vrnil.

Naslednjega dne je Rdečebradec zahteval od svoje žene ključe. Dala mu

jih je. Roka pa se ji je tako tresla, da je zlobnež takoj uganil, kaj se je v njegovi odsotnosti zgodilo. Pregledal je ključe in jo hladno vprašal:

»Kako to, da med drugimi ključi ni ključa male sobe?«

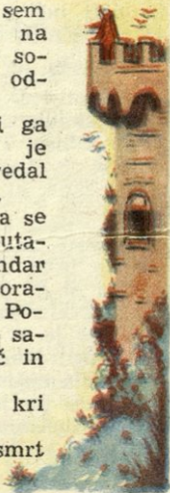
»Verjetno sem ga pozabila na mizi v svoji sobi,« mu je odgovorila.

»Takoj mi ga prinesi!« ji je trdo zapovedal Rdečebradec.

Uboga žena se je sicer obutavijala, vendar mu ga je morala prinesiti. Pogledal ga je samo od daleč in ji rekel:

»Odkod je kri na ključu?«

Bleda kot smrt

in bolj mrtva kot živa mu je nesrečnica odgovorila:

»Ne vem, ne vem odkod.«

»Ti ne veš, pa vem zato jaz. Vstopila si v prepovedano sobico. Tja boš šla še enkrat in tvojo mesto bo poleg žena, ki si jih videla tam.«

Ubožica je zdrknila na kolena pred svojega moža, jokala in ga prosila, naj ji oprostí, ker ga ni poslušala. Bila je v svoji nemoči in žalosti tako lepa, da bi omehčala najtršo skalo. Ves njen kes pa je bil zaman, kajti Rdečebradec je imel srce trše od kamena.

»Umreti moraš, žena, in to takoj.«

Njene oči, polne solz, so ga prosile milosti, ustnice pa so komaj slišno zašepetale:

»Če že moram umreti, mi dovoli vsaj, da se poslovim od svoje ljube sestre.«

»Naj bo! Poklonim ti še četrť ure časa, pa niti minute več,« ji je odgovoril bezsrčnež.

Ko je bila sama, je poklicala svojo sestro in jo zaprosila:

»Ljuba sestra, pojdi na vrh stolpa in poglej, če že

prihajata najina brata. Obljubila sta mi, da me danes obiščeta. Ko jih boš zagledala, jima daj znak, naj pohitita.«

Sestra je odšla na vrh stolpa in opazovala okolico, obupana nesrečna žena pa jo je zdaj pa zdaj spraševala:

»Ali vidiš koga prihajati?«

»Ne vidim nikogar, samo sončni sij vidim in travo, ki zeleni,« ji je odgovarjala sestra na stolpu.

Rdečebradec je takrat že držal velikanski nož v roki in vpil na ves glas:

»Pridi takoj k meni!«

»Samo še trenutek,« ga je prosila žena.

Takoj nato pa je s tišjim glasom zopet vprašala sestro:

»Draga sestra, ali vidiš koga prihajati?«

»Ne vidim nikogar, samo sončni sij in travo, ki zeleni,« ji je ponovno odgovorila sestra.

»Takoj pridi dol, sicer pridem jaz gor!« je zopet zavpil krvoločnež.

»Pridem takoj, že grem,« mu je odgovorila žena.

In zopet je tiho vprašala sestro:

»Ljuba sestra, ali še vedno ne vidiš nikogar prihajati?«

»Vidim prah, ki se dviga s ceste.«

»To sta najina brata!«

»Ne, zmotila sem se, žal je to čreda ovac.«

»Ali prideš, ali ne prideš?!« je zakričal na vse grlo Rdečebradec.

»Samo še hip!« je prosila žena, nato pa je vprašala tiše:

»Sestra, ali vidiš koga?«

»Dva jezdeca vidim. Daleč sta še. Sedaj sem jih spoznala. Najina brata sta. Dala jima bom znak, naj pohitita,« je dobila odgovor s stolpa.

Takrat pa se je Rdečebradec tako zadrl, da je strepetala vsa hiša. Uboga žena je prišla vsa objokana, z razpuščenimi lasmi po stopnicah in se je vrgla možu pred noge.

»Nobene rešitve ni zate, umreti moraš!«

Z eno roko jo je zgrabil za lase, z drugo pa je dvignil velikanski nož, da bi ji odsekal glavo. Žena ga je pogledala še zadnjikrat tako proseče in presunljivo, da mu je za hip zastala roka.

Bum, bum, resk! je v tem trenutku zabobnelo po hišnih vratih, ki so se odprla na stežaj. V sobo sta planila dva do zob oborožena junaka. Rdečebradec ju je spoznal, hotel je zbežati, pa sta ga brata na stopnicah ujela in prebodla z meči. Bil je takoj mrtev. Mlada žena je ležala na tleh ka-

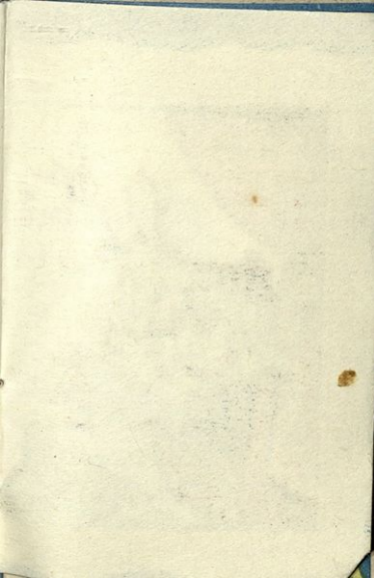
kor mrtva. Ni imela več
toliko moči, da bi vstala,
objela svoja brata in se ji-
ma zahvalila za rešitev.

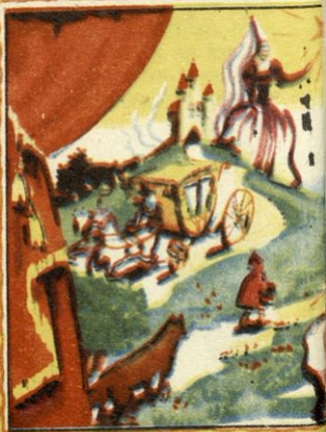
Mlada vdova je postala

lastnica vsega bogastva, ker
Rdečebradec ni imel dedi-
čev. Svoji sestri, ki se je
poročila, je izplačala veliko
doto, bratoma pa je poda-
rila polovico svojega pre-

moženja. Ostanek si je obdržala sama in se poročila z dobrim in poštenim možem. V svoji sreči je kmalu pozabila na težke ure, ki jih je preživela z Rdečebradcem.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

138 281⁶

030056935

COBISS ©